

MALLORY

A

KLETKA UŽVANĚNÉ LEBKY

MARTIN HOWARD

Ilustrace Pete Williamson

bambóok

bamb**oo**k

MALLORY

A

KLETBA

UŽVANĚNÉ

LEBKY

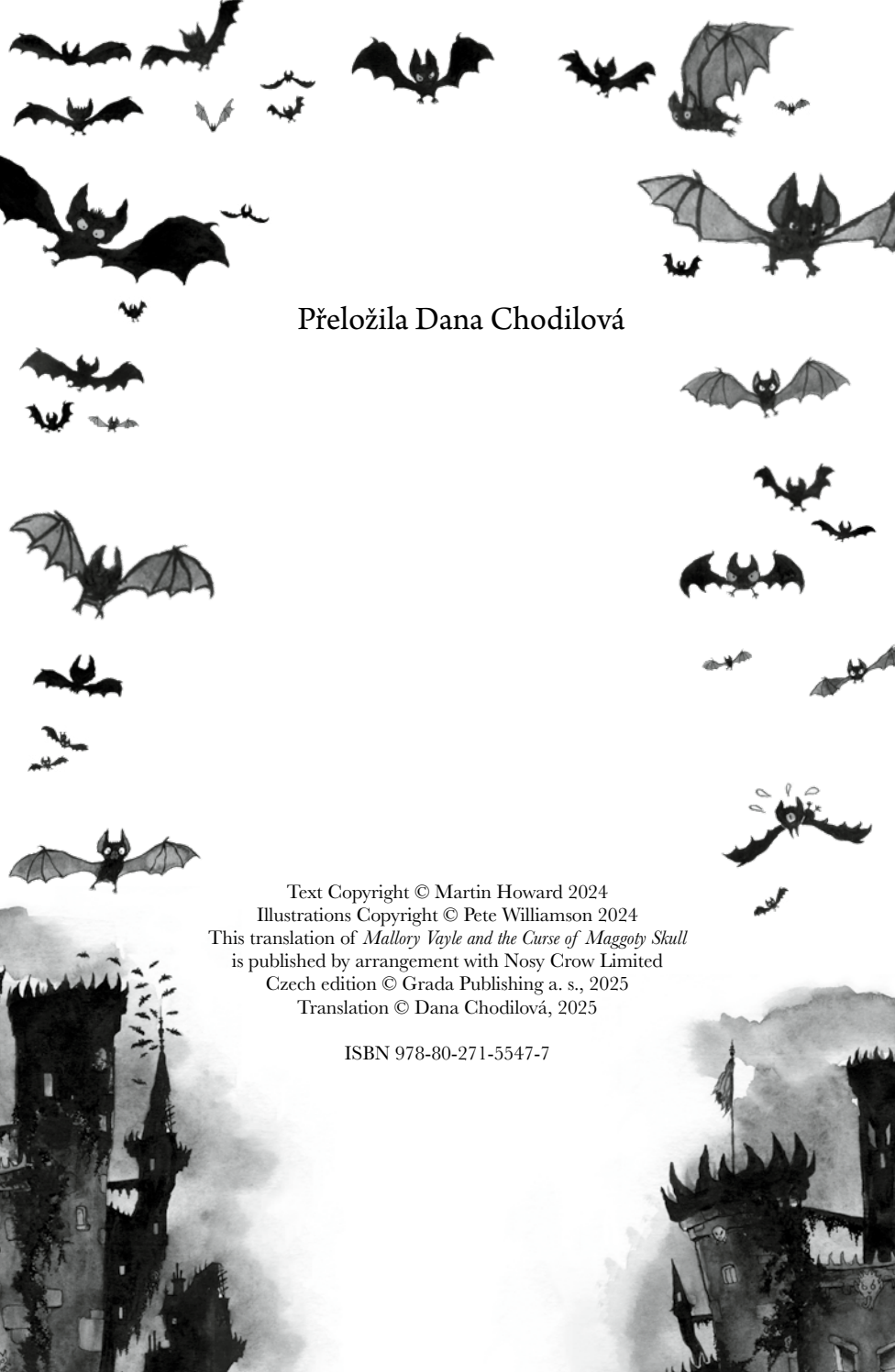

MARTIN HOWARD

Ilustrace

PETE WILLIAMSON

Přeložila Dana Chodilová

Text Copyright © Martin Howard 2024
Illustrations Copyright © Pete Williamson 2024
This translation of *Mallory Vayle and the Curse of Maggoty Skull*
is published by arrangement with Nosy Crow Limited
Czech edition © Grada Publishing a. s., 2025
Translation © Dana Chodilová, 2025

ISBN 978-80-271-5547-7

Emmě
– *M.H.*

Pippě Howardové
– *P.W.*

KAPITOLA

1

Jedinými ostrůvky barev na ponurém hřbitově byly mosazné rukojeti a třesňové dřevo dvou rakví. Zatímco se schránky spouštěly do země, svět Mallory Vayleové šedl. Do deštníku nad její hlavou se opíraly dešťové kapky a v jejich bubnování se utápěl hlas mladého kněze.

„Popel... ehm... popelu, tak je to?“ vypísl. „Ano, popelu. Prach... hmm... jak jen to je? Hlíně? Ne, prachu. Prach prachu. Samozřejmě. Pardon.“

„Hovadiny,“ odfrkla si žena vedle Mallory. „Ten je k ničemu.“

Mallory tušila, že jde o knězův první pohřeb. Věčně zapomínal slova. Ale jí to bylo jedno. Slova pro ni měla

menší význam než vítr povlávající tmavým pramenem vlasů, který se jí uvolnil z upjatého drdolu. Zastrčila si ho za ucho. Koktajícího kněze si nevšímala, naposledy se – v duchu – loučila s těly mámy a táty. Mohlo to být horší, říkala si. Sledovat pohrbívání vlastních rodičů rozhodně není žádná zábava, ale mohlo to dopadnout mnohem hůř.

„Jsi v pořádku, Mallory?“ ozval se ženský hlas vedle ní.

Maličko přikývla, ani se neohlédla.

„Brzo to budeš mít za sebou,“ pronesl hlubší hlas z druhé strany.

„Já to zvládnu,“ sykla skrz zaťaté zuby.

„To je moje statečná holka.“

Ano, říkala si Mallory. Mohlo to být mnohem, mnohem horší. Aspoň že má na pomoc rodiče, aby jí v téhle těžké době pomohli. I přesto, že duchové Sally a Lionela Vayleových celý vlastní pohřeb proklábosili, jako by byli na odpoledním čajovém dýchánku.

„Je milé, kolik přišlo lidí,“ mínil přízračný, průhledný duch jejího otce. Zašklebil se na moře černých kabátů a deštníků. „Chci říct, to dělává člověku starost, vidíte? Co kdyby mu na pohřeb nikdo nedorazil?“

„A navíc v takovém počasí,“ přisvědčila Malloryina skoro průsvitná máma. „Ti chudáci musejí být úplně

promočení. To je výhoda, když je člověk mrtvý, že? Děšť
námi prostě projde.“

„Škoda jenom, že jsem neumřel v bačkorách.“ Lionel Vayle shlédł na své přízračné střevíce. Měl je na nohou, když kočár, v němž s manželkou cestoval, udělal nečekanou odbočku z mostu Gibbett a skončil v řece. „Tyhle boty mě pořád tlačí,“ pokračoval. „Což je divné, když o tom tak uvažuju. Jak mě můžou tlačit, když mám prsty na nohou v té truhle tam dole? A jak to, že je vlastně mám na sobě? Proč jsme oblečení? To s námi umřely i naše svršky?“

„Já myslím, že můžeme být všichni rádi, že jsi oblečený, Lioneli,“ odpověděla jeho manželka. „A jáje, podívej se, tamhle vzadu jsou Sheila a Teddy Willettovi. Neviděli jsme je celou věčnost.“

„Jde mi o to, že mám tenhle oblek nosit po zbytek svého... hmm... asi nemůžu říct ‚života‘, co?“ zabručel její muž, vjel si přízračným prstem pod límec a zatáhl, aby si ho uvolnil.

Jeho žena právě horečně poskakovala, a tak neměla čas odpovědět. „Halóóó. Halóóó, Sheilo!“ volala a mávala.

„Ona tě nevidí,“ zašeptala Mallory. „Nevidí vás nikdo, jenom já.“

„No jistě,“ povzdechla si Sally Vayleová a svěřila ruku. „Člověku chvíli trvá, než si zvykne, že je mrtvý.“

Mallory si taky povzdechla a zvedla oči ode dvou jam ve tvaru rakví. Hřbitov byl plný pokřivených náhrobků, porostlých břečťanem a roztroušených mezi stromy, které si zasmušile střezily poslední listy. Kolem hrobek se táhla kamenná zeď. Přes ni nahlížela na hřbitov okna domů se zkosenými střechami.

Kněz dál koktal, vítr mu lomcoval rouchem.

„Vážně je hrozný,“ postěžovala si máma.

„Celý ten zážitek je zklamání,“ souhlasil Lionel Vayle. „Od pohřbu člověk čeká drama. Kvílení a skřípání zubů. Lidi vzlykající do kapesníčků a rvoucí si šaty. Plačící pozůstalé, co se vrhají na rakve. Celé bych to ohodnotil tak třemi body z deseti.“

„Tati, ty recenzuješ vlastní pohřeb?“ špitla Mallory.

Otec se nenechal vyrušit od svého toku myšlenek. „Chtělo by to,“ pokračoval, „lidi, co klesají na kolena pod tíží vlastního žalu, a záhadné cizince, kteří se nečekaně objeví ... jako tamhle. Páni, kdo to je?“

Mallory se podívala, kam ukazuje tátův přízračný prst, a uviděla neznámou ženu kráčeující mezi řadami hrobů. Zastavila se kousek od shromáždění. Pár lidí se obrátilo a podívalo se na ni. Ta žena byla divná, vysoká a pod pokrouceným deštníkem zvláště

vystrojená. Na hlavě měla černý turban a na něm upevněnou vycpanou vránu. Většinu tváře jí zakrývaly veliké brýle, takové Mallory ještě nikdy neviděla. Skla v nich byla černočerná. I zbytek těla měla cizinka schovaný pod černým kožešinovým kabátem. „Netuším,“ odpověděla Mallory na tátovu otázku koutkem pusy.

„Ó, tohle už je lepší,“ zašveholil. „Záhadná dáma, která se objeví, zrovna když jí je potřeba, co? Temná, zapomenutá tajemství se

vracejí, aby nás pronásledovala, i když naše těla mizí v zemi. Pohřební klasika.“

Prízračná Sally Vayleová zírala na tu ženu. Čelist jí poklesla. „Ne,“ hlesla. „Ne... to není možné...“

Malloryin otec ji přerušil. „Začali nás zahazovat hlínou, Sally. Neměli bychom se se sebou rozloučit?“

„To mi připadá dost zbytečné, tati,“ zašeptala Mallory. Pak už jen mlčela a klopila hlavu, zatímco na víka rakví rodičů dopadala vlhká hlína a svět chladl a byl čím dál zasmušilejší. Její přízrační rodiče už nebudou moci vykonávat důležité rodičovské role, jako třeba vydělávat peníze a nosit jídlo na stůl. Po nehodě se o ni postarali Brownovi, sousedé z ulice, ale sami měli šest dětí a na další jim scházelo místo. Mallory poputuje do městského sirotčince a do necitelné péče jeho nerudné vrchní vychovatelky.

Oči jí zalily slzy.

Nech toho, vynadala si. Rodiče jsou mrtví. S tím se nedá nic dělat. Aspoň že je pořád má. Teď už jí zůstanou navždycky. Nikdy se nezmění, nikdy nezestárnou.

A ona už nikdy, nikdy neucítí jejich náruč.

Zatímco kněz škobrtal přes poslední slova, začaly se od shromáždění oddělovat jednotlivé deštníky.

Pohřeb skončil.

Mallory vzhlédla a viděla, jak k ní míří lidé. První, kdo jí sevřel pravici, byl buclatý muž s mastnými vlasy pod buřinkou.

„Je mi líto tvé ztráty... ehm... Molly, je to tak?“ spustil. „Kdybychom u nás v bance mohli něco udělat...“

„Co?“ vyhrkla Mallory, vytržená z myšlenek.

„To je pan Whuppley, můj bývalý šéf,“ zašeptal jí táta do ucha. „Řekni mu, že je odporný, cholerický parchant, ano, Mall? Nejlepší – úplně nejlepší na tom, že jsem mrtvý, je to, že už nebudu muset každý den vídat jeho upocený obličej. Řekni mu, že se v bance dobře ví o tom jeho problému se zadnicí. Všichni jsme ho viděli, jak se drbe.“

„Problém se zadnicí?“ opakovala Mallory bez uvažování. „Drbe se?“

Pan Whuppley zbledl jako stěna. „Co... co? Kdo má problém se zadnicí? Já nemám problém se zadnicí,“ uchechtl se nervózně.

„Promiňte. Chtěla jsem říct, že je to od vás moc milé, pane Whuppley,“ řekla Mallory honem, zatímco se táta vedle ní hystericky chechtal.

„Psst, Lioneli,“ okřikla ho Malloryina máma nepřítomně. Pořád hleděla na ženu s turbanem. „A kruci,“ zamumlala. „Mně se zdá, že je to ona.“

Mallory si rodičů nevšímal a třásla si s lidmi rukou, dokud se hřbitov nevyprázdnil.

Skoro.

Mallory zamrkala. Neodešli všichni truchlící. Ta žena v turbanu a s divnými brýlemi mířila k ní a natahovala ruku.

„Mallory,“ ozvala se máma. „To je –“

„Ty musíš být Mallory, děvče drahé,“ pronesla žena hlasitě, sevřela jí ruku, pak ji pustila, odhodila deštník a přitáhla si ji do záhybů pláště. „Co jsem si to jenom myslela?“ vyjekla. „Potřesení rukou nestačí. Prostě tě musím rovnou obejmout. Je to instinkt, že ano? I matka škvořice si tiskne malá škvořata na svá škvoří prsa.“

Jak k sobě Mallory přivinula, srazila jí dozadu deštník. Dívka zvedla tvář, studený déšť jí stékal zezadu po šatech. „Mff-mmmf,“ vypískla z hlubin kožešiny.

„Dost,“ zahřímala žena, odstrčila Mallory a přidržela si ji na vzdálenost paží před sebou. Prsty jí jako spáry zaryla do ramen. „Musím si tě prohlédnout. Musím

se ti podívat do tváře. Do tváře tolik zničené smutkem. Tak příšerně, příšerně poznamenané žalem.“

Mallory si umínila, že to prostě musí přečkat, a otřela si dešť z očí. V náhlém náporu větru sevřela deštník pevněji a vymáčkla ze sebe: „Ehm ... a kdo vlastně jste?“

„To je –“ začala Sally Vayleová.

Divná žena ji zase přehlušila. „Ty ale nesmíš plakat, má sladká, přesladká holčičko.“ Pustila jí jedno rameno a stáhla si černé brýle po nose dolů. Fialkové oči se nad obroučkami zabořily do Malloryiných, mluvila dál. „Vždyť co jiného je smrt než sfouknutí svíce? Svíce, již není více zapotřebí, neboť dorazil rozbřesk!“

„Jaký rozbřesk?“

„Přesně tak, má drahá. Jaký rozbřesk? Máš velikou pravdu.“ Žena se k ní naklonila blíž. Vycpaná vrána na turbanu klovla Mallory do čela. „Pověz mi, dítě, máš to?“

„Co mám mít?“ zeptala se Mallory zmateně. „Myslíte chuť se rozječet a utéct?“

„Máš ten rodinný dar?“ sykla žena a sevřela ji pevněji. „Prokletí naší rodiny. Nadání rozhrnout oponu samotné smrti a hovořit s těmi, kteří odešli.“

Mallory otevřela pus, ale žena dál drmolila. Jednu ruku si přiložila dramaticky na čelo a vyjekla: „Ach ne, počkej. Neříkej mi to. Právě mi ze záhrobí našeptává můj duchovní vůdce, pan Lozenge. Říká mi –“

Nastala vhodná chvíle, aby ji Mallory přerušila. Z ženina blábolení vyčnívalo jedno slovo a to jí teď jasně znělo v hlavě. „Rodina?“ zamrkala překvapeně.

„Jak jsem řekla,“ ozval se duch Sally Vayleové trochu rozmrzele. „Ona je –“

„Rodina,“ opakovala žena. „Drahé děvče, jsem tvoje teta Lilith.“

„– tvá teta Hilda,“ dořekla Malloryina matka. „Moje sestra. Moje dávno ztracená sestra.“

